

— Азъ не знаехъ, че въ дъното на тъмнозеленитѣ води ти изпълнявашъ службата си.

Бѣлата мома му отговори:

— Азъ имамъ единъ дългъ: тамъ, въ дълбокитѣ води, азъ очаквамъ моя годеникъ. И ако той ме потърси, когато ме нѣма тамъ, азъ ще те прѣобърна въ умразенъ воденъ плъхъ и ще те прѣслѣдвамъ навредъ, докато трѣва расте и вода тече по земята.

Щомъ чу това, войникътъ падна на колѣнѣ и почна да моли за прошка. А годеницата каза:

— Остави лошитѣ си навици и бжди отъ сега добъръ човѣкъ, защото, ако пакъ бждешъ жестокъ, ще те постигне моето наказание, дѣто и да си. Сега ме занеси назадъ въ езерото, отдѣто ме открадна.

Прѣди да ѝ каже войникътъ една дума за благодарностъ, царската годеница се загуби и прѣдъ него стоеше малката бѣла пѣстърва. Той я сложи въ една чиния и се затече къмъ езерото, като се страхуваше да не отиде годеникътъ ѝ тамъ, когато нѣма нея.

Когато я пусна въ езерото, водата му стана кърваво-червена. Горскитѣ поточета измиха кръвта, обаче по тѣлото на пѣстървата останаха червенитѣ петна, нарисувани отъ вилицата на жестокия войникъ.

Тия червени петна ги иматъ всички пѣстърви до днешенъ день.

Прѣвель Хр. Танановъ

